

ราชา ราชนี เจ้าหญิง เจ้าชาย
ชีวิตอย่างในนิทานเกิดขึ้นได้ในชีวิตจริง
คุณเชื่ออย่างนั้นหรือเปล่าคะ

บทนำ

กาลครั้งไม่หนึ่ง แถมยังไม่นานเท่าไร...

"ไบแต่๋ว~ แถยังไม่เล็กนึลยเกอะขอบหน้าต่างลึนห้อยมงกลุ่ม
Rebellion อึกหรือไ่"

เพระฉนแอบมงกลุ่มนี้มาเกินกว่าจะนับไหวแล้ว ยัยเอววา
เพื่อนซึ่ไม่มีสี่ขาของฉนจึงเอ่ยทักซึนพร้อมกับยื่นมือมาจิกหน้งหัวฉนให้
ขยับไปอึกทางหนึ่ เพื่อดัวเองจะได้ยื่นหัวเข้ามาตรงขอบหน้าต่างบาน
น้อยกลอยใจบ้าง

"ไ่ยยย แล้วแถจะมาแย่งฉนมงทำไม่ละ มีของดัวเองเป็นดัวเป็น
ตนแล้วแท้ๆ!"

ฉนผลักหัวเอววาให้หลุดออกจากขอบหน้าต่างแล้วยื่นหัวเข้าไปจับจง
พื้นที่ใหม่อึกครั้ง

แถม...ห้อยเรียนเรามันดีดึก็ตรงที่อู่ตรงกับสนามบาสพอดึเลยนึ่ละ
นะ ตอนเที๋ยงๆ แบบนึ่ก็เลยมีคนมาเล่นบาสแก็แข็งกัน พวก Rebellion
ก็มาเล่นบาสกันครบแก็งเพื่อบันอาหารตาของฉน อึหรือบนี้ใครจะยอม
ให้ยัยเอววาแอบดูกันละ ก็มีนายเดย์แถ่ง Rebellion เป็นดัวเป็นตนแล้ว

นี่หว่า เซอะ~!

"เฮ้ย~ โบแต่ัว่ ถามจริงๆ เอะ!"

และในที่สุด... ยัยเอวาก็ไม่อาจกรายหัวเข้ามาแย่งพื้นที่ฉันได้ ก็เปลี่ยนท่าทีไปเป็นยื่นเท้าเอวทำท่าหาเรื่องแทน

"ใน Rebellion เนี่ย แกชอบใครกันแน่ ถามหน่อยเหอะ~"

"หือ ฉันหะรอ =O=//"

ฉันจำต้องละสายตาดูจากอาหารตาและหันมาหา ยัยเอวาก็จ้องหน้าหาเรื่องอยู่แทน แต่ก็ได้แค่อ้าปากค้างให้แมลงวันบินตอมขี้ฟันเล่นเพราะ ยังไม่ได้ตอบคำถาม

"ยะ...อย่าบอกนะว่าแกชอบเดย์!!!"

แล้วพอฉันไม่ยอมตอบ ยัยเอวาก็ตั้งการ์ดมือขึ้นสองข้างในท่าปอบหีบพร้อมจกกระชากไล่ฉันเมื่อคิดไปถึงว่าอาจมีเหตุการณ์เพื่อนรักหักหลังขึ้นมา ชิเซอะ! ก็ตัวเองเป็นแฟนของนายเดย์ ฝ่าแผดหน้าตาดีแห่ง Rebellion นี่นา นำหมั้นใส่ไข่ม้อยละ!

"จะบ้าเหอะ! ไม่ใช่ยะ~"

แต่ฉันก็สายหน้าปฏิเสธรแล้วหันกลับมาเคลิ้มกับกลุ่มหนุ่มๆ สูดหล่อทางนอกหน้าตาดีใหม่

"อ้าว แล้วแกชอบใคร"

"แฮม...มันก็~~"

ฉันหันกลับมาอีกรอบพลางหีบผ้าเช็ดหน้าในกระเป๋ากระโปรง ออกมากัดซับน้ำลายอย่างสะตั้งเต็มทีแบบไม่กล้าเอื้อนเอ่ย อีโธ่! ที่ตอนฉันอยากบอกว่ายชอบใคร ยัยบ้าเอวาก็ไม่เคยคิดจะฟัง พอดอนี้ฉันมาถามและบังคับให้ตอบโดยไม่ได้เตรียมตัว ฉันก็เขินแบบสะตั้งๆ เป็นนะยะ

"ในท์?"

"โน เจ้าเล่ห์เขี้ยว ไม่ใช่โวๆ -O-"

แล้วยัยเอวาก็เริ่มปฏิบัติการค้นหาเจ้าชายในฝัน (ข้างเดียว) ของฉัน

"ชั้นแทน?"

"โนๆ หมอนั่นก็กะล่อนไปนิด -O-"

"ไฮท์เหร่อ -_-;?"

"มิช่าย นั่นก็โหดเกินอะนะ -O-"

"งั้นก็..."

แน่นอนว่ายัยเอวอ้าปากค้างกับคำตอบ ในเมื่อยัยนั้นได้มาจนกระทั่งเหลือเพียงคนสุดท้ายของกลุ่ม Rebellion

"ไบแต่ัว...นี่แกชอบ...ซุกการ์จั้นเหร่อ!"

"แหม -_-//"

ไล่ขนาดนี้ก็ยังเหลือใครในซอຍส์ Rebellion อีกละยะ ซิๆ

"แต่้วว~! แต่แกก็รู้ว่าซุกการ์จั้นมี...!"

"กริด ฆ่าต้องมาตอกย้านะ -_-^^"

ฉันยกมือขึ้นปิดหูสองข้างเพราะไม่อยากฟังเสียงร้องโวยวาย ฉันจะไม่รู้ได้ไงว่าซุกการ์มีแฟนแล้ว...ในเมื่อเธอเป็นคนบอกตัวเองเมื่อครั้งก่อนนั้น

ใช่แล้ว! ฉันรู้อยู่แล้วว่าซุกการ์มีแฟนแล้ว แถมแฟนของซุกการ์ก็ยังน่ารักมากด้วย ที่ฉันเคยลากยัยเอวอ้าไปที่ร้าน Evening Café ของเขา และอ้างว่าอยากดื่มชานะ จริงๆ แล้วฉันอยากไปแอบดูหน้าตาพนักงานเสิร์ฟสาวสตรีมารีอาที่เป็นแฟนเขาต่างหาก

"แล้วแบบนี้แกจะทำไงอะแต่้ว แกก็อกหักอีกเหร่อ TOT"

ยัยเอวอ้าหันมาตบปากฉันอย่างปลอบโยนพร้อมกับทำท่าร้องไห้แบบเห็นใจเหลือเกิน

"สมกับที่ใครคงฉายาเลดี้ไบแต่ัวแห้วสะเดิดมาตั้งแต่ไหนแต่ไรจริงๆ เพื่อนฉัน"

เอ่อ...อันนี้แน่ใจเหร่อว่ามันคือความเห็นใจนะ -_-+

ซิ! จริงๆ แล้วมันน่าจะเป็นความผิดของยัยเอวอ้ามากกว่าที่ได้รู้จักกลุ่ม Rebellion ก่อนใครแต่ก็ไม่ยอมแนะนำฉันให้ได้ดีตำราเรียงและเอาความลับพันธมิตรฉันเพื่อนมาตอกตีอกๆ เป็นสะพานเชื่อมไปหาซุกการ์แสนหวานของฉัน

เพราะอย่างนั้นเมื่อวันเวลาเลยผ่านไป ซุกการ์เลยเดินทางไปเจอ

เนื่อคู่ตัวเองซะได้โดยที่ฉันไม่ได้แต่ต้องเลยแม้แต่ปลายเล็บงามๆ ของ
เขา T__T กรีดดด...ทำไมโลกนี้ไม่ยุติธรรมกับโบแต่เวียงนี้คะ~

"ซี! ถึงฉันจะอกหักแต่ไม่ยอมขาดรักหรือกยะ!"

นั่นแหละ...คือคำประกาศิตของฉัน

1

Little Angel Boy

'ซี! ถึงฉันจะอกหักแต่ไม่ยอมขาดรักหรือกยะ!'

ไซ้! ฉันประกาศออกไปแบบนั้นเมื่อวานนี้...ประโยคนั้นจึงทำให้ฉัน
นอนไม่หลับแทบจะทั้งคืนเพราะครุ่นคิดถึงประโยคนั้นของตัวเอง

ฉันควรจะสารภาพรักกับเขาดีมั้ยนะ ทั้งๆ ที่ก็รู้อยู่แล้วว่าซุกการ์มี
แฟนแล้ว คิดกลิ้งมากลิ้งไป คิดมันทั้งคืน...จนในที่สุดคำตอบแบบสบายๆ
สไตล์เลดี้โบแต่้วแห้วสะเด็ดก็คือ...ฉันจะสารภาพรักกับซุกการ์! โอ้เย้~!

"ฮึโฮ้~ อรุณสวัสดิ์ยามเช้า ^^"

เข้าวันต่อมา...แม้เมื่อคืนจะผ่านการนอนดึกสักแค่ไหน แต่ฉันก็ยัง
แสนจะแฮปปี้กับยามเช้า โดยเฉพาะเมื่อคิดไปถึงอนาคตข้างหน้าที่จะได้
แห้วสองไหล่มากินอีกรอบอย่างสุขสม วันนี้ฉันจะไปสารภาพรักกับซุกการ์
ด้วยจดหมายที่บรรจงเขียนคัดลายมือมาอย่างดีบตี สารภาพรัก...แม้รู้ดีถึง
คำตอบที่จะได้รับก็ตามที

"ว่าไงนะโบแต่้ว"

"ก็อย่างที่แกได้ยินไปเมื่อกี้เนี่ย --"

ฉันยกไหล่สองข้างทำท่าอาลัยบาบาใส่เควาที่ทำท่าตกใจได้ใจอย่าง
ที่คาดเอาไว้จริงๆ พอฉันบอกแผนการที่จะปฏิบัติการในวันนี้ให้ฟัง

"จะบ้าหรือโบแต่้ว ทำแบบนั้นก็เท่ากับไปขอซื้อแห้วจากซุกการ์ชัดๆ
นะ"

"ซี! ฉันรู้หรอน่าเควา"

ฉันรู้ว่าซูการ์มีแฟนแล้ว สารภาพไปก็กินแห้วสถานเดียว...

และก็ใช้ชื่อนั้นแหละ! ฉันมันโอบอ้อมอวยหาแห้วสะเดิดมาแต่ไหนแต่ไร อยู่แล้วนี่นะ... แอบบั้งใครที่ไรเขาก็ต้องรีบหนีไปมีแฟนให้แห้วกินก่อน บอกรักมันทุกรอบ แต่เอาเหอะ รอบนี้ขอให้ฉันได้สารภาพรักหน่อยเถอะนะ ถึงจะต้องกินแห้วแต่มันก็ทำให้ฉันทำลายแห้วสะสมที่ไม่เคยสารภาพรัก มาตลอดสิบเจ็ดปีได้นี่นา

"แล้วทำไมแกถึงได้อยากสารภาพรักล่ะ"

"ก็เพราะ...ฉันจะจบตำนานแห้วในใจตลอดสิบเจ็ดปีนี้สักทีนะลิ~"

"=_=";

คำตอบอย่างหมายมั่นของฉันทำเอาเอวโอบมือลาโลกไปเลย ทีเดียวน

"แกจะบ้าเหอโอบอ้อม! เมื่อวานนอนตกลึงหัวกระแทกพื้นหรือไง"

"ฮึ้ย...ฉันไม่ได้หัวกระแทกพื้น!"

"แต่แกเพี้ยน --;"

"ซี~! ไม่พูดกับแกแล้ว ยัยคนมีความรัก!"

ฉันสะบัดหน้าหนีเอวาก่อนจะล้วงจดหมายรักที่บรรจงเขียนออกมา ประทับรอยจูบลงไปอย่างซาบซึ้งตริงตรา...

"โอบอ้อม...แกจะทำจริงๆ เหรอ"

เอวากลมย่ำเป็นรอบที่เท่าไรก็ไม่รู้ จำไม่ได้และซีเกียจจำ

"เออ! ฉันเป็นคนพูดจริงทำจริงเสมอ แกก็รู้จักฉันดีนี่เอวอ!"

และแล้ว...ฉันก็ประกาศก้าวถึงความตั้งใจของตัวเองอีกครั้ง แม้ว่าจะทำให้เอวากรามค้างไปเลยก็ตามที

เวลาแห่งโอกาสมาถึง ด้วยความที่โรงเรียนคาเมล็อตมีคาบชมรม ทุกวันอังคาร เพราะนั่น...เวลาในการบอกรักของเลดี้โอบอ้อมผู้ครอบครอง แห้วกระป๋องหัวราชาอาณาจักรคนนี้ก็เลยมาถึง =..=

กรี๊ดดด...ฉันจะไปบอกรักเขาแบบไหนดีนะ เอาเป็นว่าตรงเข้าไป แล้วเรียกชื่อซูการ์ก่อน จากนั้นก็ยื่นจดหมายที่ขโมยน้ำหอมแม่มาฉิด

ชะห่อมกรุ่นแบบแทบสลักลิ้นให้ไป

แล้วก็ต้องรับฟังคำปฏิเสธของซูการ์มาเพิ่มไร่แห้วในใจฉันคนนี่
ต่อปายยย เอ้อออ TOT

"..."

อืม แต่จะไปมันก็จริงอย่างที่เออวาพูดนะ ฉันควรจะไปสารภาพ
งั้นหรือ ในเมื่อรู้ทั้งรู้ว่าสารภาพไปก็มีแต่จะทำให้ซูการ์มาช่วยชุดดินฝัง
หัวแห้วในใจให้งอกงามมากขึ้นเท่านั้น

เออ?...งั้นฉันไม่สารภาพจะดีกว่ามั้ยนะ --?

"ซูการ์...อีตาซันแทนมาอยู่กับฉันมากเกินไปแล้วนะ~!"

"หึ...เอาน่าแบร์"

วืบ... =_=_;

คิดไปไม่ถึงไหนก็ต้องรีบหลบวืบเข้าซอกตึกเมื่อซูการ์หน้าหวาน
สุดที่รักของฉันเดินดุ่มๆ มากับผู้หญิงผมยาวประจำที่เป็นผู้จัดการชมรม
ยิงธนูญี่ปุ่นของซูการ์ สงสัยว่ากำลังจะไปที่ชมรมกันแน่ๆ (เรื่องรอบตัว
ซูการ์และผู้ชายหน้าตาดีไม่เคยหลุดพ้นเรดาร์ของฉันไปได้หรอก หุๆ)

เอ้อ...รอดแล้ว ดีใจจริงที่หลบพ้น ^^;

จึ๊ๆ จึ๊ๆ~!

"ฮึะ =()=";

แล้วเสียงจิ้งจกแฉกๆ หลับนั้นก็ร้องดังขึ้นเรียกสติฉันกลับคืนมา
ทันใด

เฮ้ย! ฉันมาเพื่อสารภาพรักกับซูการ์นี่นา แล้วไหนฉันจึงมาหลบ
อยู่ในหลืบเป็นเพื่อนจิ้งจกแปะข้างฝาแบบนี้เล่า! ถ้าฉันจะสารภาพรัก
จริงๆ เมื่อกี้นั้นก็เป็นโอกาสดีที่ฉันจะขอคุยกับซูการ์เป็นการส่วนตัวแล้ว
ยื่นจดหมายไปให้!

แต่ฉันมาหลบทำบ้าอะไรล่ะเนี่ย! ไฉยยย...มองเห็นอนาคตไร่แห้ว
เจริญงอกงามเติบโตหัวใหญ่ได้เกือบกิโลเลยทีเดียวน TOT

"ฮึบ! สู้ตายโบเต๊ว!"

ฉันกำหนดให้กำลังใจตัวเองเรียบบร้อย ตั้งใจแน่วแน่ว่าต้องสารภาพ

รักให้ได้ แล้วฉันก็จู่โจมจุมหมายรักอีกกรอบก่อนรีบก้าวออกจากชอกหลืบ
ที่เข้ามาแอบ

พลั๊ก!

ก่อนจะชนเข้ากับใครบางคนจนตั้งแทบยุบเข้าไปในกะโหลก

T//T

"ขอโทษค่ะ --;"

ฉันก้มหัวถึๆ เพื่อขอโทษคนที่ฉันชนเข้าอย่างจังทั้งๆ ที่ยังยกมือ
กุมดั่งตัวเองที่ยังเจ็บแปลบๆ ไม่หาย ก่อนจะค่อยๆ ลืมตาขึ้นมองเจ้าทุกข์

"=O=~ ♡"

โ๊ะโอะ...ทำไมสายตาใบแฉ้วมองเห็นออร่าสีทองเรืองรองอยู่รอบ
กายหอมนี้เลย ใ้อันน่าหล่อๆ ชนิดที่รังสีความดูดีจับจันแบบนั้นมันคั่น
แสนคุ้นนะ

ปรี๊ดๆ แล้วสวมองอันชาญฉลาดที่เกิดมาเพื่อประมวลและดักจับ
ข่าวสารผู้ชายหน้าตาดีในปฐพีโดยเฉพาะก็ประมวลข้อมูลปรี๊ดๆ จนปึง
ข้อมูลขึ้นมาอย่างแน่ใจว่าคนตรงหน้าฉันไม่ใช่ใคร...

แต่เป็น 'เท็นเท็น' หนู่มลูกครึ่งไทย-ไต้หวัน ชายที่มีหน้าตาเนียน
ใส ดูดี มีรอยยิ้มบาดใจให้ใครต่อใครอยู่เสมอ และแน่นอนว่า...ผู้ชายคนนี้
ก็ถูกจัดให้ติดหนึ่งในสิบ (สิบเอ็ด...ถ้านับแยกฝาแฝดแห่ง Rebellion)
ผู้ชายหน้าตาดีของคามเมลิออต

"*O*"

กรี๊ดแฮะ~! ฉันไม่เคยเห็นเท็นเท็นใกล้ชิดปานนี้เลยนะ ไม่อยาก
เชื่อเลยว่าเมื่อที่ที่ฉันชนก็คือแผ่นอกกว้างของเขา ตาย...ใบแฉ้วไม่อยากจะ
ล้าหน้าเลยจ๊ะ ขอไปสแกนเซลล์ผิวเท็นเท็นเก็บไว้เป็นคอลเลกชันก่อน
ได้มัย

"นี่! เดินไม่ดูตาม้าตาเรือเลยนะ!"

และเพราะความหล่อของเท็นเท็นจึงทำให้ฉันตาบอดไปชั่วขณะ ไม่
ทันได้มองว่าเขามีผู้หญิงนั่งซ้อนสามคนขนบข้างกายอยู่ จนกระทั่ง
หนึ่งในนั้นเดินเข้ามาผลักไหล่ฉันจนเซไปเล็กน้อย

"ไม่เอาน้ำมีลค์ ^^"

"แหม ก็ยัยนั่นเดินชนเห็นเห็นแล้วยังจ้องเอาๆ นี่"

เห็นเห็นหันกลับไปหาผู้หญิงที่แต่งหน้าหนาคนนั้น ก่อนจะส่งยิ้มหวานไปให้พร้อมกับยกมือขึ้นลูบหัวยัยนั่นเบาๆ เพื่อห้ามปราม

เฮอะ! รู้แล้วว่าน่ากลัว...เพราะแบบนี้แหละนะ นายเห็นเห็นที่แม่ว่าจะดุดีมากเท่าไรก็แทบไม่อยู่ในโพลของฉันนัก ในเมื่อหมอนี้มีแต่สาวๆ ล้อมรอบอยู่ตลอดเวลา ไม่ได้เข้าพวกกับกลุ่มคนหล่อที่ไหนเหมือนอย่าง Rebellion อยู่แค่ลำพังคนเดียว ดังนั้นจึงง่ายต่อการที่จะมีบรรดาสาวๆ แพนคลับที่น่ากลัวตามประกบไปทุกที่ในเขตโรงเรียน

ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะไอ้ทำที่สุภาพแสนดุติกับรอยยิ้มแสนน่ารักประจำตัวนั่นแหละ สมกับฉายา 'Little Angel' ที่ใครต่อใครพากันตั้งให้ซะมัด!

"เห็นเห็น ไปกันเถอะ~"

ยัยเสื้อสาวสองสามคนพยายามจูดแขนเห็นเห็นให้เลิกสนใจฉัน แต่สายตาของเขากลับมองสิ่งที่ตกอยู่ตรงปลายเท้าของตัวเองไม่ว่างตา

"เธอทำจดหมายตกนะ"

เห็นเห็นหันไปยกมือขึ้นและแจกยิ้มห้ามทัพบรรดาสาวๆ ข้างตัวก่อนจะก้มลงเก็บอะไรบางอย่างที่ตกอยู่บนพื้นให้กับฉัน หา! ว่าไงนะ! จดหมายนั่นหรือ! กรีดดด ได้โปรดวางมันกลับลงไปพื้นเดี๋ยวนี้เลยจะเห็นเห็น อย่าเก็บมันขึ้นมา~!

"หืม"

"TOT"

แต่เขาก็เก็บมันขึ้นมาจนได้ กลิ่นน้ำหอมที่ฉันคิดมาอย่างเต็มเปี่ยมชนิดสามปีไม่จางบนของลอยปะทะจมูกเขาจนต้องแอบย่นจมูกนิดหน่อยก่อนจะพลิกหน้าของขึ้นมาดู...

"นี่มัน?"

แล้วเขาก็ขมวดคิ้วเข้าหากันแทบจะเป็นโบ ก็ไอ้จดหมายนั่นฉันดันจำหน้าของไว้ว่า 'To my sweet angel Sugar' นี่นา แง้~ อับอายกว่า

นี่ไม่มีอีกแล้ว TOT

"ของฉันนั่นหรือ ^^?"

เห็นเห็นมอหน้าของจดหมายแล้วเงยหน้าขึ้นส่งยิ้มหวานแสนน่ารักให้ฉัน ก่อนจะพูดประโยคที่มีอิทธิพลต่อชีวิตฉันซึ่งอยู่ในกำมือของแม่เสื่อสาวรอบตัวออกมาชะงัดฉัน

อ้อก...นั่นไม่ใช่ของนาย! นายกำลังเข้าใจผิดนะ!

--++ ชิ่ง~! โอ้ว...รับรู้ได้ถึงกระแสอาฆาตลอยมาจากดวงตาคมๆ ภายใต้อายไลน์เนอร์ของเหล่าสาวๆ พวกนั้นอย่างชัดเจน ไม่ได้การแล้ว ฉันต้องรีบแก้ไขเรื่องนี้ก่อนที่จะสายไปกว่านี้! --;;

"มะ...ไม่ใช่ นั่นมัน..."

"ได้สิ ^^"

"หา? =()=!"

ฉันพยายามจะเอื้อมมือไปคว้าของจดหมายนั้นคืนมาพร้อมกับบอกว่ามันไม่ใช่จดหมายบอกรักเขา แต่อีตาเทวดาน้อยนี้กลับพูดว่า 'ได้สิ' ออกมา!

"คือฉันไม่ได้..."

"เธอจะสารภาพรักกับฉันนี้...แล้วคำตอบของฉันก็คือโอเคใจ ^^"

"=()=!"

ฉัน...ไม่ได้จะสารภาพรักกับนายยย~!

"อะไรเนี่ยเห็นเห็น!!!"

แล้วไอคุกรุ่นก็ไม่ได้เป็นเพียงแค่อจินตนาการอีกต่อไป เพราะเมื่อคืนคำประกาศตัวว่าฉันเป็นแฟนเขาและเขาเป็นแฟนฉันบ๊บบ ยัยเสื่อสาวกระโปรงเขียนสองสามคนนั้นก็ครางฮือๆ ออกมาเป็นคำพูดทันที

"ก็เหมือนที่ได้ยินนะ ^^"

แต่ดูเหมือนว่า...เห็นเห็นจะไม่ได้รู้สึกถึงรังสีเหล่านั้นเลยสักนิด เพราะเขาเพียงแค่อยิ้มหวานบนใบหน้าน่ารักและตอบกลับไปด้วยน้ำเสียงที่ซัดถ้อยซัดคำ

"ผมมีแฟนแล้วนะ เพราะงั้น...จะตามผมไปทุกที่แบบเดิมไม่ได้แล้ว"

ละนะ ^^"

"เห็นเห็น! ยัยนี่ยังไม่ได้สารภาพอะไรกับนายเลยนะ!"

เยส~! ไช้! ฉันเห็นด้วยเลยค่า TOT

"อ...แะจั้ง เพราะคอยแต่เดินคุมผมตลอดไม่ใช่เธอ เธอคนนี่เลย
ไม่ได้สารภาพกับผมสักที่ต่างหาก"

"แต่..."

"นี่อุตสำหรับมาแอบในนี้เพื่อหาโอกาสสินะ ^^"

เห็นเห็นหันมาส่งยิ้มให้ฉัน มันเป็นรอยยิ้มที่ใครเห็นก็ต้องออกปาก
ชมได้แค่คำเดียวเหมือนกันทุกๆ คนว่าน่ารักสมกับที่เป็น Little Angel
แห่งคาเมลิออต

"แต่กับยัยนี่เนี่ยนะ =)=^"

สายตาอาฆาตแรงกล้าตั้งคนเล่นของ! ฉันว่าฉันเริ่มรู้ความหมาย
ของโชคร้ายที่จิ้งจกมันร้องทักฉันแล้วละ T_T

"ช่างเถอะ...ยังงี้ก็...เลิกตามผมได้แล้วละนะ ^^"

"แต่..."

"ไปกันเถอะ ^^"

เห็นเห็นไม่สนใจใคร ไม่สนใจเสื้อสาวน่ารักที่ออกจู่รอบตัว เขา
เพียงแค่แจกยิ้มน่ารักปนไปกับคำพูดนุ่มนวลแต่หนักแน่นแล้วก็เดินมาคว้า
ข้อมือฉันฝ่าวงล้อมสาวๆ ออกไปทันที

บอกฉันที่...ว่าวันนี้ฉันตั้งใจจะเขียนจดหมายไปสารภาพกับ
ครายยย!!!

บอกฉันที่...ว่าวันนี้ฉันมีแฟนแล้ว

และบอกฉันที่...ว่าแฟนคนนั้นก็คือเห็นเห็น เจ้าของฉายา Little
Angel หนึ่งในสิบเอ็ดหนุ่มสุดฮอตของคาเมลิออต!

อ้าว...ไรแหวกว้างมหาศาลของเลดี้ไบแต่ถูกราดด้วยยาฆ่าหญ้า
ตายเกลี้ยงไปหมดเรียบร้อยแล้วเธอเนี่ย แต่คนที่ฉันจะมาสารภาพรัก
คือชูการ์หน้าหวานขวัญใจฉันไม่ใช่เธออะ~!

